

Het verhaal van Rosa en oma Over licht en vrolijkheid met kerst

Diep in het bos, lag een paadje. Dit paadje was voor het gewone mensenoog niet zichtbaar, ondanks het er al zeker honderden jaren lag.

De meeste mensen liepen er gewoon voorbij, zonder het op te merken.

Wanneer je het paadje volgde en steeds dieper het bos in trok kwam je langs de mooiste plekjes zoals helderblauwe bronnen waarin het water ontsprong; daaruit ontstonden kleine beekjes met watervalletjes, die tussen de oeroude bomen naar beneden stroomden.

Het pad was aan weerszijden bezaaid met sneeuwkllokjes en liep steeds verder in bochtjes de aarde in, langs grotten met fonkelende diamanten.

Het laatste deel van het pad was dicht beschut en omringd door dennenbomen die een geborgen gevoel gaven als je er tussendoor wandelde.

Net op het diepste punt, wanneer je dacht niet verder naar beneden te kunnen, kwam je uit op een prachtige open plek.

Deze plek was zo mooi, dat -wanneer je er eenmaal was- niet meer kon doen dan er ademloos naar kijken.

Het eerste wat opviel aan deze plek was de stilte.

Ondanks de winter bloeiden er de mooiste bloemen en aan je voeten voelde je de warmte van zowel de zon als van het vuur dat gloeide diep binnenin de aarde. Dit was de enige plek in het bos waar geen pak sneeuw lag.

Op deze open plek was laat in de middag een bijeenkomst.

Alle magische wezens uit het bos en omstreken waren bij elkaar gekomen om een bijzonder feest te vieren. Elfjes, kabouters en zeemeerminnen dansten op het warme gras in serene stilte. Een paar bijzondere bosdieren hadden de weg naar deze plek gevonden en deden vrolijk mee. In de schemering van de avond dansten vuurvliegjes mee en alles was volledig goed.

Er werd een bijzondere gast verwacht op dit feest en iedereen verheugde zich op zijn komst.

Niemand kon zich zijn aankomst precies meer herinneren, maar ineens stond hij temidden van alle gasten; een grote stevige man met vriendelijke ogen. Hij had een lange witte baard en een stevige buik die ingepakt zat onder zijn zachte rode jas.

Sommigen van ons kennen hem als de kerstman. Het maakt eigenlijk niet echt uit welke naam hij heeft. Het gaat erom dat hij er was en dat hij een mysterieus pakketje onder zijn arm had dat hij ingespannen omhoog hield.

Met zachte ogen keek hij rond en zijn rode wangen straalden van liefde voor alle bijzondere wezens daar.

"Lieve vrienden" zei hij met een diepe stem

"Ik heb voor jullie iets bijzonders meegenomen."

Alle magische wezens keken elkaar verwonderd aan... Ze hadden niks verwacht... Zij waren meestal degene die de mensen cadeautjes brachten. *Soms in de vorm van mooie nieuwe bloemen in de tuin, soms hielpen ze een verloren voorwerp terugvinden, soms fluisterden ze lieve dingen als de mensen er doorheen zaten of wezen ze de mensen de weg...*

Hoe kon de kerstman nou een cadeau hebben voor *hen*?

De kerstman vervolgde:

"Ik geef jullie dit, omdat jullie de helpers van de mensen zijn. Jullie geven de mensen hulp, moed en inspiratie. Zoals jullie weten verkeren de mensen in moeilijke tijden. En is het belangrijk om wat licht te hebben."

De kerstman zette het pakket met een vermoeid gebaar naast zich op de grond. Het leek een zwaar pakket, zwaarder dan het er in eerste plaats uit zag. De grote paarse strik die eromheen zat glansde uitnodigend.

De magische wezens keken er verwachtingsvol naar. Sommige kabouters sprongen in het gras om het beter te kunnen zien, een paar elfjes vlogen nieuwsgierig dichterbij en een van de zeemeerminnen begon nerveus haar glinsterende haren opnieuw te borstelen. Een van de bosfeëen raakte het voorzichtig aan.

"Maar pas op..." fluisterde de kerstman

"Licht is niet iets wat je zomaar krijgt. Wat hierin zit.." en hij wees naar het pakket "zal je licht absoluut sterker maken, maar het zal niet makkelijk zijn"

De jonge bosfee deed twijfelend een paar stapjes achteruit.

Het bleef lange tijd stil op de open plek. En toen... bijna onhoorbaar trippelde er op zijn teentjes een dapper wit vosje naar voren. Hij bleef staan voor het mysterieuze pakketje en keek met zijn grote bruine oogjes de open plek rond. Iedereen hield zijn adem in.

Het vosje snuffelde aan het pakketje, eerst heel voorzichtig. Daarna begon hij met zijn neusje heel voorzichtig tegen de grote paarse strik te duwen. Het deksel schoof van het pakket af en viel op de grond. Er suisde een koude windvlaag langs zijn pluizige zachte oortjes omhoog.

Daarna gebeurde er iets wat geen van de lieve magische wezens had voorzien; het werd donker op de open plek.

Niet zomaar donker, als de nacht, maar zo donker dat er geen streepje licht van de maan of de heldere sterren meer te zien was.

Er ontstond geroezemoes op de open plek waar normaal de stilte hing. Een kabouterdje merkte luid op dat het kouder was geworden nu het donker was. Hij trok zijn rode warme muts verder over zijn oren.

"Horen jullie dat ook?" Piepte een waternimfje met een benauwde stem "Het klinkt alsof er een hele harde ruis hangt hier!"

De wezens begonnen steeds harder te praten. En ineens gilte de eenhoorn; "auw, er stond iemand op mijn voet!... Of nee, veel erger nog, de pijn komt uit mijn voet!"

Nu begon iedereen door elkaar te roepen. Er kwam beweging, maar niemand wist waarheen en het werd een chaos.

De zeemeerminnen zochten de weg terug naar hun heldere blauwe bron, maar zagen in het donker het pad niet meer en in plaats van het warme gras, zwommen er twee van hen zomaar door de sneeuw. Ze waren hun richtingsgevoel compleet verloren zonder licht.

"Ik vind dit niet leuk" stotterde een konijntje "Ik he.. heb...b hartstikke jeuk aan mijn vachtje!"

"Dit hebben we niet verdiend!" gonsde een blauw vlindertje dat gedesoriënteerd rondjes fladderde door de lucht "Wat een gemeen cadeau van de kerstman". "Ja!" Vervolgde een lange elf "hier hebben we toch niet om gevraagd?! Waar hebben we dit aan verdiend?".

Een bijdehant uiltje riep vanuit haar boom dat het wel eens heel goed niet de kerstman kon zijn geweest die hen dit had aangedaan, maar een duivelse gedaante verwisselaar.

Er trok een golf van schok door de open plek.

Het dappere witte vosje was stilletjes naast het pakketje blijven zitten, waar het het allemaal was begonnen... Vreemd genoeg was het naast deze doos het allerdonkerst.

Ook *zijn* lijfje voelde zwaar en hij begon hoofdpijn te krijgen. Hij wilde weg bewegen van het pakketje toen hij tegen iets zachts opbotste. Een beetje bang stapte hij achteruit.

Toen voelde hij een grote warme hand op zijn witte kopje. "De kerstman" schoot er door hem heen "hij staat er nog! Hij is nooit weggegaan!".

"Dat klopt" zei de kerstman zo zachtjes dat alleen iemand met zulke witte oren als het vosje hem kon verstaan.

"Waarom?" Fluisterde deze terug. "Wat hebben we gedaan om dit te verdienen?".

Hij kon niks bedenken dat zo erg was dat ze op zo'n wrede manier gestraft moesten worden.

De kerstman zei niks, maar zelfs in het donker kon je zijn glimlach voelen.

Het vosje zuchtte geïrriteerd.

"Voorzichtig kleine vriend" zei de kerstman vriendelijk. "Laat het donker je licht niet ontnemen".

"Dat is makkelijk praten" snauwde het vosje nu bijna terug " Jij zou ons licht komen geven. Dat is toch wat je doet? "

"Dat is inderdaad wat ik aan het doen ben"

En de kerstman vervolgde "Het is makkelijk om licht te zijn op een plek waar het licht is"

Hier moest het vosje even over nadenken.

"De uitdaging" zei de kerstman nu mysterieus, "is om je eigen lichtje dicht bij je te blijven voelen, ondanks de uitdaging van het donker, met zijn desoriëntatie en pijn."

Het vosje zuchtte diep. Zijn zware gevoel nam toe en hij was bang dat hij niet meer goed zou kunnen verder denken. Toch vond hij het fijn om te luisteren naar de vriendelijke stem van de kerstman.

"Zonder donker krijg je nooit de kans om je eigen licht te voelen. Je kunt dan niet weten of het jouw licht is, of een reflectie van het licht van de dingen om je heen. Zoals de plek waar je bent, de magische wezens om je heen, het soepele lichaam waar je mee beweegt.

Het echte licht zit in jezelf, kleine vos. En wanneer je *dat* kunt voelen, kun je het doorgeven. Er is maar één lichtje nodig om de lichtjes in de anderen aan te spreken. Ik heb er alle vertrouwen in dat jij dit kunt"

"Maar ik dacht dat *jij* dit kwam doen" zuchtte het vosje, die met de minuut minder vertrouwen voelde in zichzelf "ik dacht dat *jij* het licht in ons zou aansteken".

" Wat een grap" lachte de kerstman. "als ik licht zou aansteken zou het ook weer uitgeblazen kunnen worden door... Nou ja door iedereen, zoals je de mensen wel eens ziet doen met kaarsjes.

Het krachtigste licht, is het licht dat van binnenuit ontstaat".

Hij aaide opnieuw over zijn witte kopje en zei luid "succes vos".

Iedereen op de open plek had niet meer aan het witte vosje gedacht tot nu. En ook al konden ze het witte vosje in het donker niet zien; de kerstman had heel duidelijk zijn positie verraden

"Wacht eens even" gonsde de vlinder, die zo donkerblauw was gekleurd dat het bijna zwart was "Dit is allemaal jouw schuld! Als jij die doos niet had opengemaakt dan waren we nu nog vrij en licht en gelukkig...."

Het vosje kromp in elkaar en voelde zich diep ongelukkig.

Ineens trok er iemand aan zijn staart.

"Ik heb hem!" gilte de treurwilg die zijn lange takken om het witte vachtje van de vos sloot en hem ondersteboven omhoog trok.

Het vosje bungelde in de lucht en voelde golven van paniek opkomen. Hij had het alleen maar *goed* willen doen.

En terwijl hij daar zo hing, niet wetende wat er met hem zou gebeuren, sloot hij zijn oogjes en ademde diep in.

Hij hoorde de boze hoeven van de eenhoorn dichterbij komen en was bang. Hij vergaf zichzelf zijn angst en ademde opnieuw in. "Ik mag best bang zijn", vertelde hij zichzelf "ik hang ondersteboven aan een treurwilg op de open plek, waar ik het donker heb laten komen.

Ik mag bang zijn.

Maar ik ben ook het dapperste vosje uit dit bos en ik kan alles aan wat er op me af komt"

Hij voelde pijn terwijl hij daar zo hing, maar ook de warmte terugkomen. Het gevoel trok van zijn buikje door naar zijn hart en even was hij het donker en de chaos om zich heen vergeten.

Het was stil geworden op de open plek.

Verbaasd, omdat het geschreeuw en verwijt om hem heen was gestopt deed hij voorzichtig een oogje open.

In een zacht schijnsel zag hij de vage omtrekken van de andere magische wezens die in een kring om hem heen stonden. Hij kon de bladeren en de takken zien van de treurwilg.

Even vroeg het witte vosje zich af waar de lichtbron was, maar toen hij omhoog keek, waar de treurwilg hem aan zijn staart vasthield zag hij dat hij het was.

"Ik geef licht!" Riep het vosje opgetogen.

Zijn licht werd hiervan nog krachtiger en hij kon zien dat iedereen hem met open mond stond aan te kijken. De treurwilg zette het vosje zorgzaam op de grond en deed eerbiedig een stap achteruit.

Het vosje liep naar de treurwilg toe en gaf hem een kopje. Waarvan de treurwilg zo oplichtte, dat ook hij licht begon te geven.

Hij had nog steeds pijn in zijn wortels, maar voelde ook iets nieuws, een oude kracht van binnenuit.

"Vanaf nu" sprak de vriendelijke zware stem van de kerstman, "ontvangen jullie het cadeau van je eigen licht".

En om hem heen begonnen verschillende wezens zichtbaar te worden in het donker. Een groepje watermimfjes had het vertrouwen in zichzelf opgebracht en begon te stralen.

In het gras begonnen een paar kabouters zacht te schijnen. De vlinder, die eerder zo mopperde werd weer helderblauw. Veranderde terug naar donkerblauw en gaf opnieuw weer licht.

Die nacht ging nooit meer over. De open plek was voor altijd donker. En zo zou het blijven.

Maar de magische wezens ontdekten dat het donker hen ook dienstbaar kon zijn. Soms is er geen andere weg dan dwars door het donker, die ons -vrijwillig of gedwongen- uitdaagt het licht te vinden in onszelf.

Dat was dat dus. Het vervelendste maar meest waardevolle geschenk bleek het donker.

Nooit eerder hadden de elfjes, kabouters en zeemeerminnen zoveel licht kunnen brengen naar de mensen als met kerstmis.

Niet omdat zij het konden laten ontbranden, maar omdat ze mensen vertrouwen influisterden, in hun eigen licht.

En ook toen de kerstlampjes allang weer terug lagen in hun dozen, bleef het licht in de mensenwereld.

Omdat de elfjes, de zeemeerminnen en de kabouters zoveel vertrouwen konden overbrengen, dat het licht in de wereld langzaam terugkeerde.

Dit " 3 generatie verhaal " is gemaakt door Rosa, Petra en Louise.